

N. J. Larsen: Den Paastand af det ærede Medlem, som nu satte sig, at det foreslaaede Laan er et for dyrt Laan, vilde have haft meget mere at betyde, hvis det ærede Medlem samtidig havde vist os, hvor der hødes os et billigere Laan end det, som her tilbydes os. Dette at sige, at et Laan er for dyrt, uden at angive, hvor man da kan faa billigere Penge at laane, er en Kritik, der svæver noget i det blaa, for at bruge det under denne Sags Forhandling ofte brugte Udtryk. — Naar det ærede Medlem for Ringkøbing (S. C. Christensen) før gjorde gældende, at der ikke var fremkommet saglige Indvendinger mod hans Forslag, saa tager han jo storligen fejl. Vi hørte nys fra det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (Korsgaard) adskillige saglige Bemærkninger, men der er jo ogsaa af den højtærede Minister fremsat saglige Indvendinger, og jeg finder, at de vare fuldt berettigede. Ikke blot dette, at Vindringsforslaget begrænser sig til 5 Millioner, stönt der kan blive Tale baade om en større Sum og muligvis ogsaa et mindre Beløb, er en Indvending af reel Bestaenhed, men en meget væsentlig Indvending er dernæst den, at Vindringsforslaget foreskriver, at der „ved Lov“ skal træffes nærmere Bestemmelse om Midlernes Anvendelse. „Bed Lov“ er jo et Udtryk, som efter rigtig Sprogbrug vil sige, at man ikke paa Finansloven kan træffe Bestemmelse om Pengenes Anvendelse, og det er dog et mærkelig gammelt Højrestandpunkt, det ærede Medlem kommer til, naar han vil udelukke Rigsdagen fra at træffe Regler paa Finansloven om Pengenes Anvendelse.

Jeg begærede egentlig Ordet for at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Ribe (Bust). Jeg skal gøre det meget kort, jeg tror ikke at behøve at gøre det langt. Det ærede Medlem fandt sig foranlediget til at fremsætte Indsigelse mod min Fremstilling af, hvad der var passeret i Finansudvalget; han havde ikke hørt nogen af mine Meningsfæller, den Gang vi havde Sagen for for første Gang, tale om andet end om Laanets Anvendelse til de Formaal, som angives i Lovforslaget. Jeg er nu i det heldige Tilfælde, at jeg kan paaberaabe mig det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Blem) for at imødegaa det ærede Medlem for Ribe. Heldigvis for ham selv brugte det ærede Medlem for Ribe senere den Bending: „Saa vidt han kunde erindre“. Det var meget forsigtigt, thi det er hans Sukommelse, der her, som desværre saa ofte, har svigtet

ham. Sattet af Udvalgets Medlemmer, som hørte efter, hvad der passerede, kan være ubidende om, at et af Udvalgsmedlemmerne — lad mig kun nævne ham her: det ærede Medlem fra Høring Kredsen (Meergaard) — straks tog Ordet for at anbefale et større Laan, end vi havde Brug for til de Formaal, som nævnes i Lovforslagets § 3, og tillige anbefalede en Anvendelse af det overstyvende Beløb, som vilde være egnet til i særlig Grad at trykke Rentefoden ned. At Sagen forholder sig saa, derom tør jeg appellere til alle de Medlemmer, som have hørt, hvad der passerede. Derefter kom Forhandlingen specielt ind paa at udlane Pengene til de enkelte Landbrugere; Resultatet blev, at man ikke var enig om denne Anvendelse. Næste Dag bragte saa det ærede Medlem fra Bornholm Sagen frem i den Form, om man ikke skulde søge at faa Laanet forøget op over de 20 Mill., saaledes at det overstyvende Beløb blev anvendt til Udlaan til Amtskommunerne, særlig i det Djemed, at de kunde konvertere deres gamle Gæld. Og saa dette drøftede man i Udvalget, men var heller ikke enig om denne Anvendelse. Dermed sluttede vi vore Forhandlinger om den Sag; det var Fredag. Da Sagen blev bekendt blandt Tingets Medlemmer, opstod der, som alle, der da vare til Stede, vide, en vis Bevægelse. Man fandt det uforstandigt, at Finansudvalget havde afvist Forslaget om et Statslaan, større end netop det Beløb, man havde Brug for til de i § 3 nævnte Formaal, og der stete da Henvendelse til den højtærede Finansminister fra forskellige Sider i Retning af at søge Laanet større end just 20 Mill. Kr. Og saa jeg for mit Bedkommende tillod mig en saadan Henvendelse til den højtærede Finansminister, og jeg gjorde Meddelelse derom til Finansudvalget i det første Møde, vi holdt, efter at Henvendelsen var færdig. — Saaledes forholder det sig, og jeg tror derfor, at det med ubestridelig Ret kan siges, at det er urigtigt, naar man fra visse Hold har søgt at fremstille Sagen saaledes, at den Gruppe, hvortil jeg hører, skulde have laant andres Tanke og søgt at gøre Affære dermed — oven i Købet paa en daarlig Maade, men det bliver nu en Skønsag. Naar det ærede Medlem fra Ribe erklærede med en vis Styrke: Vi gøre, hvad vi kunne, for at de 5 Millioner kunne komme ud til de betrængte Kommuner — saa vil jeg overlade Dommen over denne Udtalelses Værdi til enhver især, som er i Stand til at afgøre, om det er at gøre alt, hvad man kan, for at Pengene kunne komme ud, naar